

*de
verrijzenis*

*'Surrexit est enim'
(Matteus 28. 5)*

De verrijzenis

Toen bisschop Wilhelmus Marinus Bekkers overleed, rouwde heel Nederland. Het vuur leek geweken, de vlam van de tijd gedoofd.

Bij zijn laatste droeve tocht van Den Bosch naar Sint-Oedenrode, waar hij werd begraven, stonden mensen rijen dik langs de wegen, in gebed en tranen terwijl het Adagio van Albinoni over de velden klonk.

Toch was dit het uur van zijn verrijzenis. Hij klopte in de harten van mensen, steeg op in de geesten van mensen en verrees uit de dood. Een stoet van volgelingen trok met hem mee. En er waren opvolgers die onopvallend naast hem liepen.

Maar weggedoken in het struikgewas hielden zijn vijanden zich op: zij die hem dood gewent hadden, die hem buiten hadden willen sluiten. Zij die hem hadden willen overleveren aan de spot van de massa. Nu konden zij naar voren treden.

Daar waren ook bisschoppen bij. Sommigen van hen liften met zijn populariteit mee en verkondigden dat zij zijn lijn wilden doorzetten. Maar de vele wegen werden één weg: de weg naar de restauratie.

Hij liep hen nu niet meer voor de voeten. Nu geen wilde verhalen meer en onbesuisde daden. Hoe hoog zou de strijd zijn opgelaaid als hij bij de Synode nog in leven was geweest! Maar zijn geest joeg als een Pinksterstorm door de zalen heen.

De lach van Rinie Bekkers lag op het gezicht van de Kerk in Nederland. Er was de vreugde van de verrijzenis. Dat was de kerk aan de basis. Het talenwonder geschiedde, mensen verstonden elkaar in nieuwe woorden en sloten zich aaneen.

Septuagint ontstond, de Acht Mei Beweging streek neer op het Malieveld, deuren en ramen gingen open naar de wereld in Open Kerk.

Basisgroepen als Religieuze Beweging, Priester-solidariteit en Bewegingskerk richtten zich op. VPW en GOP en Magdala vochten zich vrij. En de studenten-ekklesia's liepen vol.

Deze alle tezamen hadden de nieuwe kerkelijke werkelijkheid kunnen worden, die in de plaats zou treden van het oude overleefde geloof.

Maar op een enkele uitzondering na hielden de bisschoppen zich afzijdig en hoge kloosteroversten bleven thuis als de nieuwe Kerk samenkwam. Ook nam de kerkelijke elite en de intelligentia van de katholieke universiteiten slechts even een beetje deel. Dit was ... volksbeweging. Tussen het volk bewogen zich enkelingen als Ton Baeten, totdat hij aan de kant gezet werd vanwege een 'verkeerd' tafelgebed. Daar liep Ad Blijlevens nog, de rector van het HTP. En Tine Halkes en Frans Haarsma, in gezelschap van Jan van Kilsdonk en Cor van den Brand. Maar waar was de Clerus?

Bisschop Tiny Muskens was er een keer in de veemarkt-hallen van Den Bosch, waar de Acht Mei Beweging uit heel Nederland samenstroomde als één grote kudde van vitale vrije schapen. Maar de herder van Den Bosch zat thuis, aan de overkant van de spoorlijn.

Wat naar vernieuwing neeg, werd in plaats van bevestigd ontkracht, niet door het te bestrijden maar dood te zwijgen en te verwaarlozen, wat betekent waardeloos te achten. Vooral werd alles wat te maken had met de vernieuwing van het ambt, besmet geacht: geen door de Kerk zelf geïnitieerde celibaats-discussie. Gehuwd priesterschap en vrouwelijk priesterschap waren onbespreekbare thema's. En nooit was er een bisschop bij de begrafenis van een gehuwde priester. Al helemaal niet bij de begrafenis van de vrouw of vriendin van een priester. De doem reikte tot over het graf.

Onherstelbare schade is aangericht door het Nederlands episcopaat. Zij overbrugden verschillen niet en brachten oevers niet dicht bij elkaar. Zij die professionele bruggenbouwers zouden moeten zijn, braken ze af. Daardoor liep ook de oecumene vast op de verabsolutering van de eigen onveranderlijke waarheid.. Zelfs was het beleid erop gericht de geest van Bisschop Bekkers te laten vervluchtigen, als was het een kortstondige incidentele ademtocht geweest in de tijd.

Maar wat bisschop Bekkers bij leven nooit zou hebben kunnen realiseren, ontstond in zijn leven na de dood. Het werd niet zichtbaar in de breedte. maar in de diep-

te. Zijn heilige geest ademde door in mensen. Na zijn eerste verrijzenis blijft hij verrijzen waar mensen geloven in de onsterfelijkheid van zijn aanwezigheid.

Dit is nu vijftig jaar geleden, een halve eeuw ging voorbij. Is nu zijn geest dieper ingedaald, gelouterd door lijden, levenskern geworden voor de nieuwe halve eeuw 'met Bekkers'? Hij is immers verrezen - de dood is niet meer. Kan nu alsnog zijn verrijzenis zichtbaar en vruchtbaar worden? Dat kan - als nu vrouwen elkaar bij de hand nemen, mannen de schouders tegen elkaar zetten, om een cordon te vormen tegen de vernietigers in. Het gaat al lang niet meer om de wederopbouw van de Kerk. Het gaat om het hervinden van een geestelijke werkelijkheid in een stoffelijke werkelijkheid, om het herleven van levensbeschouwelijkheid en spiritualiteit - waarin de Kerk de geroepene is dit voor te leven en uit te dragen.

Onder ons was Rinie Bekkers - als de geliefde Jezus in ons midden. Hoezeer gelijken hun levens wanneer deze op elkaar gelegd worden, in dood en verrijzenis.

Bisschop Bekkers is verrezen. Zijn visioen leeft voort. Het begin van de tweede halve eeuw na zijn verrijzenis is een historisch moment.

Dat de vreugde zegeviere - zijn lach is de lach van God.

Zijn opvolgers -door hem aangewezen en bevestigd- zijn nog in leven. Zij blijven bereid naast hem te gaan in dood en verrijzenis.

In hen leeft hij voort vanuit de alomme liefde van God.

